ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně S., spol. s r. o., zastoupené JUDr. Šárkou Foltýnovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Dlouhá 16, proti žalovanému Celnímu ředitelství Praha, se sídlem v Praze 1, Washingtonova 11, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2003, zn. 5078/03-2, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2005, čj. 8 Ca 38/2004-29,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Stěžovatel je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 1279,30 Kč k rukám její zástupkyně JUDr. Šárky Foltýnové, advokátky, do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Celní úřad Praha V platebním výměrem ze dne 3. 3. 2003, čj. PV/300073/2003 vyměřil žalobkyni úrok za dobu posečkání cla, daní a poplatků ve výši 10 062 Kč.

O odvolání proti výměru rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že druhý odstavec výroku platebního výměru byl změněn tak, že namísto odkazu na ustanovení § 275 odst. 3 zákona č. 13/1993 Sb. celního zákona (dále jen celní zákon) byla shodná částka vyměřena s odkazem na ustanovení § 60 odst. 6 zákona ČNR č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků (v textu dále též „daňový řád“, „d. ř.“).

V žalobě proti rozhodnutí o odvolání žalobkyně uvedla, že v době, kdy požádala o posečkání cla, byl tento institut upraven celním zákonem, konkrétně v § 264 odst. 1 písm. b). Proto postup podle § 320 celního zákona, který odkazuje na aplikaci zákona o správě daní a poplatků, na nějž žalovaný odkázal, považuje za nepřípustný. Poukázala na znění rozhodnutí o žádosti o posečkání ze dne 8. 8. 2000, v němž celní orgán uvedl, že za dobu posečkání se nepočítá úrok, dodrží-li žadatel stanovené podmínky.

Městský soud žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí celního ředitelství zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že povinnost žalobkyně platit úrok za dobu posečkání cla se odvíjí od hmotněprávní úpravy účinné v době posečkání, tj. dle celního zákona. Celní zákon ve znění účinném v době posečkání cla (9. 8. 2000 až 14. 11. 2001) v § 264 odst. 1 stanovil, že celní orgán může k ulehčení platby cla, daní a poplatků vybíraných při dovozu povolit posečkání cla, daní a poplatků. Neupravoval však povinnost dlužníka zaplatit úrok z odložené částky (na rozdíl od nyní účinného § 275 celního zákona). Žalobkyni proto nemohla vzniknout povinnost platit úroky. Závěr žalovaného, který předpis úroků odůvodnil ustanovením § 60 odst. 4 d. ř., za použití § 320 písm. b) celního zákona, tak neměl zákonný podklad. Ustanovení § 320 celního zákona se vztahuje na případy absence procesních ustanovení v celním zákoně, nikoliv však na absenci ustanovení hmotněprávního charakteru.

Žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek Městského soudu v Praze včasnou kasační stížností, opírající se o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel soudu vytkl nesprávné posouzení právní otázky oprávněnosti účtovat úrok. Konkrétně upozornil na znění § 3 odst. 1 a 2 písm. a) a b) a § 11 odst. 1 písm. b), e), f) a h) celního zákona. S ohledem na dobu posečkání (9. 8. 2000 až 14. 11. 2001) postupovaly celní orgány podle platných předpisů, tj. v souladu s § 320 písm. b) celního zákona, kde je v poznámce pod čarou uveden odkaz na daňový řád. Vzhledem k tomu, že celní zákon v rozhodném období neupravoval institut posečkání a povolení splátek, celní orgány s odkazem na § 320 písm. b) aplikovaly v daných případech § 60 d. ř. Odkázal také na § 1 a § 2 odst. 1 d. ř. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že námitka stěžovatele, že celní zákon v rozhodné době neupravoval institut posečkání, není zcela přesná. Tento institut byl upraven v § 264 odst. 1 písm. b) celního zákona, jež stanovilo konkrétní podmínky. Jiné než stanovené podmínky, tj. povinnost platit úrok z prodlení s placením cla, upravena nebyla. Pokud zákon neukládá konkrétní povinnost přímo a neukládá ji ani odkazem na zvláštní předpis, nelze existenci takové povinnosti zakládat odkazem na taková ustanovení zákona, která stanoví organizaci, řízení a působnost celních úřadů (§ 11 celního zákona), jak činí stěžovatel.

Kasační stížnost není důvodná; o námitkách soud uvážil:

Nejprve je třeba připomenout, že soudy ve správním soudnictví nepřezkoumávají žalobami napadená rozhodnutí v neomezeném rozsahu, ale činí tak toliko v mezích žalobních bodů (ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s.), tzn. skutkových či právních důvodů, pro které žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné či nicotné [ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Obdobně je tomu v případě přezkumu rozhodnutí krajských soudů Nejvyšším správním soudem. Podle ustanovení § 109 odst. 3 věta první s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody

kasační stížnosti. To znamená, že rozsudek krajského soudu přezkoumá se zřetelem k důvodům obsaženým v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (ustanovení § 102 s. ř. s.) a důvody, které lze v kasační stížnosti s úspěchem uplatnit, se vztahují právě k němu. Nejvyšší správní soud již v minulosti konstatoval (rozsudek ze dne 31. 5. 2004, čj. 3 Azs 43/2003-48, publikovaný na www.nssoud.cz), že v kasační stížnosti musí stěžovatel uvést, v čem spatřuje nezákonnost rozhodnutí soudu. Pokud ho nezpochybní, je jeho kasační stížnost nedůvodná, neboť výtky v ní obsažené jdou mimo rámec rozhodnutí krajského soudu.

Žalovaný takto v kasační stížnosti ale nepostupoval. Obsah bodu IV. podané kasační stížnosti, ve kterém žalovaný kasační důvody uvádí, není reakcí na právní argumentaci, obsažnou v napadeném rozsudku, ale je opakováním stanovisek, která již žalovaný v průběhu řízení o žalobě u Městského soudu v Praze prezentoval. Bylo však třeba uvádět konkrétní argumenty, proč žalovaný považuje rozsudek Městského soudu v Praze za nezákonný a jeho vývody za nesprávné či mylné, nikoli pouze obecně uvést, že se se závěry soudu nelze ztotožnit.

Městský soud v Praze při právním posouzení věci zdůraznil skutečnost, že v případě úroku při posečkání cla jde svojí povahou o hmotněprávní nárok, dále to, že v uvedené době celní zákon neobsahoval ustanovení zakládající oprávnění správního orgánu k úhradě úroku a stanovení jeho výše a rovněž skutečnost, že ustanovení § 320 písm. b) celního zákona účinného v rozhodném období aplikovat nelze, neboť se vztahuje pouze k procesní úpravě řízení o vyměření a vybrání cla resp. daně. K těmto právním závěrům Městského soudu v Praze bylo třeba kasační námitky směřovat. Bylo lze např. zpochybňovat to, zda institut úroku v případě posečkání je skutečně hmotněprávním institutem, či zda může závěry soudního rozhodnutí ovlivnit skutečnost, že výslovné vynětí některých svojí povahou hmotněprávních institutů obsažených v zákoně o správě daní a poplatků pro řízení před celními orgány (např. ručení dle ustanovení § 57 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků) vede k závěru, že pro řízení před celními orgány byly vyňaty všechny tyto hmotněprávní instituty či nikoli. Bylo lze se rovněž např. zabývat tím, zda zákonodárce uvedené instituty vyňal proto, že celní zákon obsahuje vlastní úpravu dané problematiky či zda jsou vyňaty rovněž instituty v celním zákoně neupravené a proč tomu tak je. Žalovaný však takové námitky v kasační stížnosti neuplatnil.

Argumentoval-li tím, že takovou povinnost daňového subjektu je možné konstruovat prostřednictvím § 3 odst. 1 a 2 písm. a) a b) a § 11 odst. 1 písm. b), e), f) a h) celního zákona, nemůže Nejvyšší správní soud na takovou námitku vejít. Ustanovení § 3 odst. 1 a odst. 2 písm. a) a b) celního zákona upravuje působnost celních orgánů a § 11 odst. 1 cit. zákona v rámci dané působnosti upřesňuje konkrétní kompetence celního úřadu. Stěžovatel má jistě pravdu v tom, že tato ustanovení stanoví celním orgánům oprávnění jednat v rámci vymezené působnosti, a obdobně je tomu i v případě § 1 a § 2 odst. 1 daňového řádu, která vymezují rozsah působnosti daňových orgánů a základní zásady daňového řízení. Nicméně

ani zde kasační stížnost neobsahuje nic, co by svědčilo závěru, že citací uvedených ustanovení lze dospět k závěru o důvodnosti kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Dodat je třeba, že Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti (kterou zmiňuje ve svém vyjádření ke kasační stížnosti rovněž žalobce), že Městský soud v Praze v jiném rozhodnutí zaujal k obdobné problematice jiné stanovisko. Také v oné věci byla podána kasační stížnost (zde vedena pod sp. zn. 8 Afs 84/2005); o ní Nejvyšší správní soud dosud nerozhodl. Procesní výsledek řízení o kasační stížnosti je v důsledku procesních zásad podstatnou měrou ovlivněn jejím obsahem. Rozhodnutí o zamítnutí kasační stížnosti ve věci právě rozhodované proto žádným způsobem nepředjímá výsledek výše uvedeného řízení, které je u Nejvyššího správního soudu rovněž vedeno. Výsledkem uvedeného řízení pak bude ovlivněn i další procesní postup žalovaného v této věci poté, kdy bylo rozhodnutí o odvolání Městským soudem v Praze zrušeno.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl. Účastníku, který byl v řízení úspěšný, ale své náklady blíže nevyčíslil, byla náhrada nákladů přiznána podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za jeden úkon ve výši 1000 Kč a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 75 Kč, zvýšených o daň z přidané hodnoty v sazbě 19 % ve výši 204,30 Kč, celkem tedy 1279,30 Kč. Tato částka bude uhrazena stěžovatelem účastníku řízení do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. května 2007

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu